

Otte og Tredivte Møde.

Mandagen den 8de December Kl. 1½.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Paa de Herrer's Plads vil findes ombeelt: Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1863 til 31te Marts 1864, saaledes som samme er vedtaget ved tredje Behandling i Folkethinget. Endringsforslag af Udvalget til anden Behandling af Udkast til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politisager i København m. v. samt Rettelse til Udvalgets Endringsforslag i denne Sag. Umbeligen af Lovforslaget og Endringsforslaget har fundet Sted igaar Eftermiddag, af Rettelsen imorges.

Man gik derpaa til den første Sag paa Dagsordenen: Fortsættelse af tredje Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov af 24de April 1860 om Afhændelse af nogle Kirkers og offentlige Stiftelses, Seminariefondets og det beneficerede Bøndergods.

Formanden: Det vil erindres, at Sagens tredje Behandling er udsat fra sidste Møde, i hvilket vi kom til Afslutning af Forhandlingerne og Opklæning af Lovforslaget, men ikke til Afstemning. Der staaer saaledes tilbage at afstemme Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges Lovforslaget eenstemmig med 34 Stemmer.

Formanden: Loven vil nu blive tilstillet Konseilspræsidenten.

Derefter foretoges: Anden Behandling af Forslag til Lov, indeholdende Forandring i Forordningen af 26de Marts 1845. (Første Behandling findes i Tidenden Sp. 859).

Intet Endringsforslag var stillet. Sagen i sin Heelhed fattes under Forhandling.

Clausen: Jeg var ikke tilstede ved første Behandling af denne Sag, og jeg skal derfor nu tillade mig at ledsage Udkastet med et Par Bemærkninger. Det hylbes den høitærede Justitsminister, at Lovforslaget foreligger for os saa bestemt og fuldstændigt, at jeg troer, det kan gjøre Regning paa almindelig Sympathi. Naar Skjærtorsdag og Langfredag udtryffeligt ere stillede jevnledes med de tre store Høitidsdage, da følger deraf ikke blot, at alle offentlige Forlystelser ikke paa disse Dage ere tilladte, men tillige, at støjende Forlystelser, som Maffserader og Baller, ikke tør finde Sted Aftenen før disse to Høitidsdage. Der er under Forhandlingen af denne Sag i det andet Thing salben adskillige skarpe Bemærkninger om den hele Forordning af 26de Marts 1845, og det er udtalt, at navnlig de Bestemmelser, der ere givne om den stille Uge, manglede al Grund og favne al Tilslutning i Folket. Jeg troer, at denne Synsmåade i høi Grad trænger til udfyldende Betragtninger fra en anden Side; den stemmer allerede kun lidet med den Kjendsgjerning, der er udhævet af den høitærede Kirkeminister, at denne Forordning i 1845 er billiget af begge Provindsialstænderforsamlingerne, og at de Bemærkninger, der knyttedes til den fra Stændernes Side, snarere gik i en stærkende end i en modsat Retning. Saa stærkt troer jeg ikke, at Folkestemningen skulde have forandret sig i knap 20 Aar, at denne Lovbestemmelse om Helligdages Helligholdelse nu skulde mangle enhver Tilslutning i Folket; men der er en Betragtning, der her ligger nær, og hvori jeg søger Grunden til, at der er et Skin af, at disse Bestemmelser om den stille Uge synes at favne Grund og Betydning. I den katolske Kirke staaer netop i denne Uge Kirken som et ret pienssynligt Midtpunkt for det hele offentlige Liv; det kirkelige Liv har i denne Uge et særegent høiere Sving, der opliver og samler alle Kræfter for at give det offentlige Liv nogen Erstatning for det Afsavn, det lider ved alle Forlystellers Ophør. Dette kan ikke saaledes stee i vor Kirke — eller den protestantiske Kirke overhovedet — allerede af den Grund